

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Didaci Covarrvvas A Leyva Toletani Episcopi Segobiensis
... Opera Omnia**

**Covarrubias y Leyva, Diego de
Antverpiae, 1610**

15 An locationi stare teneatur vniuersalis vel singularis Successor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96570](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96570)

conf. 192. num. 4. Aymon. conf. 193. num. 9. Goyzad. conf. 92. nu. 12. Cre in inter consilia Alex. d. conf. 62. num. 7. sentit Francisc. de Pe-
 pis de conf. 282. Dec. & Curt. iun. in d. l. actione. ad fin. ex quibus
 idem erit quoad culpam etiam latam in omittendo cōtin-
 gentem, & quoad dolum præsumptum: & tandem quoad
 ea, quæ potuissent à testatore remitti: nam si legatum ita
 conceptum fuerit, quemadmodum Dyn. Ang. & sequaces
 explicant, censentur remissa ea, quæ à tutore doli præsum-
 pti, & culpa etiam lata omissionis causa cōmissa exigi po-
 terant, modo factus non fuerit locupletior. quod in specie
 Fulg. respondit, cui ceteri assentunt, quamvis Corn. in d.
 conf. 113. col. vlt. lib. 1. existimet, prædictum legatum quoad ex-
 pressam vel tacitam reliquorum remissionem omnino va-
 lere, etiam si ex reliquis tutor locupletior fiat.

Octavo, deducitur ex his, etiam si expressim tutore futu-
 ro legerit id, in quo damnatus fuerit causa doli in admini-
 stratione tutela commissi, nihilominus aduersus ipsum ob
 dolum verum agi posse, licet factus non fuerit tutor locu-
 pletior: id etenim probant omnes hi, qui aduersus Dynum
 communē opinionē sequuntur, & præterea Corn. d. conf. 113
 col. pen. cui falso à quibusdā contrariū adscribitur: receptum
 tamen est, oportere dolum probari ab his, qui tutore ea ex
 causa in iudicium vocauerint, l. quoties. §. qui dolo. ff. de probat.

Vltimo, omittendū non est, ab opinione Dyni, ea ex par-
 te, qua vera est, sane iure probari potest, colligi satis aperte,
 id legatum tutore prodesse, si apud iudicem conueniatur, ex
 eo, quod Repertorium facere omiserit: etenim ob id le-
 gatū ab ea actione absolvendus, vt eleganter Fulgo. Deci.
 Gozadin. & Aymon in prædictis responsis scribere, potuit
 siquidem confectio Inuentarij à testatore remitti, l. vltim. C.
 arbit. iur. cum alioqui contra tutorem, qui repertorium cō-
 ficere omiserit, in litem iuret, l. tutor qui repertorium. ff. de ad-
 ministr. tutor. non tamen contra tutoris heredem. l. alio. C. de in
 lit. iur. l. 6. tit. 11. part. 3. quasi illa præsumptio doli, quæ non
 confectio Inuentarij adest contra tutorem, minime admit-
 tatur aduersus ipsius tutoris heredem. idem probatur in l. 2.
 & in l. vlt. C. de in lit. iur. vnde licet controuersum sit, an ob do-
 lum verū lite nondū à defuncto cōtestata, iuret in litem
 contra heredem. Bart. cui frequētissime omnium consensu
 suffragatum est in l. aditionibus. ff. de in lit. iur. Curtio iuniorē, 34.
 inibi refragante, autoritate eiusdem Bart. in l. 1. C. de in lit. iur.
 ab omnibus tamen receptum est, ob dolum præsumptum,
 lite nondū contestata, mortuo reo, aduersus eius heredem
 in litem iurandum non esse: dolum autem tutoris non con-
 ficientis inuentarium, præsumptus est, non verus, sicuti ex
 præmissis, præsertim ex l. vlt. C. arbit. iur. deducitur, notant in
 specie Dyn. Alber. Bart. num. 20. & Cuman. in d. l. tutor qui reper-
 torium. in prin. idem Bart. in d. l. 1.

Hinc profecto manifeste constat, non solum ob dolum
 verū, sed & ob præsumptū in litem iurari: quod probatur:
 nam aduersus tutorem non conficientem inuentarium,
 iuratur in litem, propter dolum præsumptū. d. l. tutor qui re-
 peritorium. ex communi omnium interpretatione: idem ad-
 notarunt Curt. iun. in d. l. in aditionibus. num. 28. & ibi Duar. nu. 35.
 Tiraq. in l. si vnquā. C. de renou. donat. in verb. donatione largitus. n. 1. 34.
 & licet Cor. conf. 81. col. 3. vers. imo lib. 4. Dec. in d. l. in aditionibus.
 num. 28. & Catel. Cotta ditione, Iuramentum in litem, contra-
 rium probare conentur, asseuerantes, ob dolum præsum-
 ptum in litem non iurari, quasi speciale sit, quod ob eum
 iuret in actione tutelæ, in qua & ob latam culpam iuratur
 in litem. l. 2. C. de in lit. iur. opinor tamen & veritorem, &
 magis receptam esse priorē sententiam, quā generaliter Bart.
 num. 21. & Cuman. in d. l. tutor qui repertorium. Curt. iun. Duaren.
 & Tiraquell. in præcitatis locis, verā esse censent. miraberis
 forsā, lector candide, cur hanc opinionē Bart. ipse tribue-
 rim. & adscripserim, cum in contrariū Bart. locū adduxerit
 Catel. Cott. nec temere, hæc enim sunt Bart. verba: Nota,
 quod licet propter dolum solum iuret in litem, & non
 propter latam culpam, vt in l. in aditionibus. supra. de in lit. iur. tamē
 intelligitur pro dolo vero, non pro dolo præsumpto, vt hic.
 qui quidem locus vitio Codicis interuersus, fefellit virum
 alioqui diligentissimum, cum ita legendus sit: Nota, quod
 licet propter dolum solum iuret in litem, & non propter
 latam culpam, vt in l. in aditionibus. supra. de in lit. iur. tamen intel-
 ligitur pro dolo vero, vel pro dolo præsumpto, vt hic. Hæ-
 tēnus Bartol. a quo si diligenter eius sensum expendisset
 Catel. Cotta, non deduxisset propriam Cornei, & aliorum
 sententiam: hunc Codicis errorem deprehendimus ex

Cuman. qui ita Bartol. adnotationem refert in d. l. tutor. num.
 2. & Socin. conf. 213. colum. 3. lib. 2. ipsam Bart. sententiam de-
 scripserit, dolum præsumptū à Iuriconsulto contra tutorem
 non conficientem inuentarium, tandem num. 21. ab eodem
 Iuriconsulto responsum inconcinne & perperam adnotat:
 quidem expressum inibi sit, aduersus tutorem debet iu-
 ramentum in litem, ex eo, quod omiserit repertorium
 conficere.

His adde Bald. in cap. 1. §. vassallus. si de feud. fuer. controuers. inter
 domin. & agnat. vassal. vbi dicit notat. tex. in d. l. alio. C. de in lit. iur.
 & Socin. conf. 213. lib. 2. nu. 3. Chaffan. in consuetud. Burgund. rub. 6.
 §. 6. versicul. stud. inuentarium. Matth. de Afflic. dec. 169. Socin.
 iuniorē Paul. Castr. & Iaf. n. 5. in l. si per alium. §. hoc iudicium. ff. de qua-
 cum qui in ius vocat. &c.

CAPVT XV.

An successor vniuersalis, vel singularis teneatur stare locationi?

S V M M A R I A.

- 1 Successor singularis teneatur stare locationi & inquitur, quæstio corum in re-
 ceptum fuerit in contractu donationis, vel conditionis.
- 2 Conditio ad longum tempus transiit in successorem etiam singulariorem.
- 3 Quoties in locatione & conductione adit hypoteca, non potest colonus ex-
 pelli à successore singulari.
- 4 An locator expellere possit conductorem ex causa necessitatis, item quid de do-
 natario, dno intellectus ad l. eadem. C. locati.
- 5 Vxor quo pacto teneatur stare locationi rerum dotium facta per maritum
 & quid à contrario.
- 6 Præstus succedens alteri, an teneatur stare locationi facta per præcessorem.
 Quod inibi late traditur.

Ivre Cæsarium statutum est, vniuersum successorem non
 posse à contractu locationis à præcessore stabilito relin-
 gere, nam & ei stare teneatur, l. iam veritas. C. locat. Regia l. 2. tit.
 8. part. 5. §. vlt. In sit. de locat. l. sed adde. §. pen. l. cum in pluri. vers. iure-
 dem. ff. locat. Non idem est in successore singulari, etenim
 conductorem expellere potest, l. emptorem. C. de locat. l. qui
 dum. ff. eod. tit. Regia l. 19. tit. 8. part. 5. quod verum est, nisi habita-
 tio à venditore recepta sit habitatoribus, text. in d. l. emptorem.
 l. responsio. Siquidem tunc expelli non possunt habitatores
 modo mercede constituta, non gratis habitent, rex. in l. si mer-
 cedem. §. vlt. ff. de actio. emp. quem scribit singul. esse Ludovic.
 Roman. singul. 27. ex quo patet, excepta à venditore habitantibus
 habitatione, expelli posse ab emptore eos, qui contractum
 & agere de euictione possent, is in exceptionem, veniat glo.
 communiter recepta, præsertim à Paul. Castr. in d. §. vlt. agit autē
 de euictione donatarius aduersus donatorem, quoties don-
 atio non incipit à traditione, sed à promissione de donan-
 do, vel est euictio promissa. gl. ab omnibus probata in l. 2. C.
 de euic. vbi Salyc. gl. in l. Aristo. ff. de donat. §. vlt. vbi Bart. & Imol.
 Paul. Castr. in l. si à substituto. §. 1. ff. de legat. 1. colum. 2. Deci. conf. 539.
 Iaf. in §. fuerat. de actionib. num. 35. Bald. in aub. ex resiameno. 3. col.
 C. de col. Lud. Gozad. conf. 60. col. 2. Paul. de Castr. in l. si rem meam.
 ff. de solutio.

Secundo, etiam successor singularis non poterit expelle-
 re colonum, nec inquilinum, si res conducta fuerit ad
 longum tempus. text. in l. 1. §. quod autem. ff. de super. sic. glo.
 quam inibi Dd. sequuntur in d. l. emptorem. Guid. Pap. quæ. 380.
 Aufer. dec. 17. Tholefan. 420. Rota antiqua 86. Et licet in d. l. §.
 quod autem. de locatione ad vitam tractetur: & hæc ipsa opi-
 nio probetur in d. l. 19. tit. 8. part. 5. qua in vltima parte decisum
 est, colonum seu inquilinum ad vitam, vel perpetuum, non
 posse à successore singulari expelli: idem quoad exemplum
 huius secundæ conclusionis erit in locatione facta, & ad
 centennium conuenta, argum. l. vlt. C. de præscrip. longi temp. & l. vi-
 tiu. ff. si ager. velt. quo in loco Accursius hanc locationem ad
 decennium, perpetua locationi similem facit. Et tamen in
 perpetua locatione expressa est Regia constitutio: atque ita
 in specie notat Bart. in d. l. qui fundam. ff. locat. idem Bartol. in d.
 §. quod autem. in 2. Alexand. in l. si filio. §. si vir numer. 2. ff. sol. ma-
 trimon.

natura contractus, etiam si expressa non sint, & ideo appo-
sita, non debent ad casus singulares, & in specie a lege deci-
sos, excepti osque deduci, nec extendi. qua ratione Salmantice
cum anno 46. interpretaretur publice paragraphum, *verū pro-
pter de locat.* Angeli opinionem improbauit, ac demum postea
comperi eam reprobari ab Arnaldo Ferrone in *consequend.*
Burdigalens. d. tit. 3. §. 2. non obstat *tex. in d. l. quarto.* imo poterit
aduerti Ang. induci ex his, quæ ad eius interpretationem
ipse adnotauit in *rubr. de testamentis. 2. part. nu. 11. & seq.* nec con-
uenit in praxi hanc opinionem admitti: cum ex eo omnino
& passim tolleretur *d. l. idem. singularis & aequissima decisio.*

Quarto, queritur principaliter de vxore, an ea teneatur
stare locationi contractæ per maritum, dum is res dotales ad
ministrat cui quidem quaestioni respondet Paul. *lib. 7. ad
Sab. in un. in l. si filiofamilias. §. vi. ff. solut. matrim.* Si vir, inquit, in
quinquennium locauerit fundum, & post primum forte an-
num diuortium interuenierit, Sabinus ait, non alias fundum
mulieri reddi oportere, quam cauerit, si quid præter vnus
anni locationem maritus damnatus sit, id se præstaturam
esse. Sed & mulieri cauendum, quidquid præter primum an-
num ex locatione vir consequutus fuerit, se ei restitutum
Hactenus Iurisconsultus, ex quo Bartol. collegit, vxorem
non teneri præcise stare colono appolito per maritum tem-
pore, quo is erat dominus dotis, postquam ipsa vxor matri-
monio solutio ius pristinum recuperauerit, & licet ipsa ten-
deatur cauere marito de indemnitate, ne ipsum damnatum
consequatur ex his, quæ matrimonio constante, vt legiti-
mus administrator gessit, colono tamen non datur excep-
tio, nec retentio, secundum eundem Bar. cui accedunt Imol.
Cuman. Roman. & Pauli. Alberi. in *l. diuortio. in princ. n. 11. ff.
solut. matrim.* Campegus *de dote. 2. part. q. 18.* Aufser. in *decis. Tho-
los. 420.* Cyn. & Salic. in *l. emptorem. C. locati.* quorum opinio pro-
batur ab Accurs. in *l. 2. §. vi. ff. de dote præleg. & est communis, vt
fatetur Carol. Molin. consuet. Paris. §. 30. q. 22.* contraria tamen
placuit Ang. in *d. Lemptorem. Bal. & Ang. in d. §. si vir in quinquen-
nium. Bal. in l. 1. pen. col. C. de iure fisci. lib. 10. & Anan. in c. vi. nu. 9. ne
prelat. vic. suas. ea ratione, quia maritus res dotales locauit, vt
legitimus administrator rerum, & vxoris, quæ postea matri-
monio soluto, succedit titulo singulari ad exemplum tuto-
ris, qui durante tutela locat res minoris & minor finita tu-
tela tenetur stare præcise locationi. *l. si tutela. ff. de admin. tuto.*
igitur tenebitur vxor præcise stare locationi, & colono ap-
polito per maritum. Hinc rationi responderi poterit, non idē
esse in marito, quod in tutore, siquid tutores minoris lo-
cat, vt legitimus administrator nomine minoris pupilli, nō
nomine proprio, at maritus et si sit administrator rerum dota-
lium, & vxoris, tamen nomine proprio vt dominus dotis
matrimonio constante locat, & ideo vxor non tenebitur
præcise stare locationi, quæ non sit eius nomine facta. atque
ita communis opinio iure defendi potest. Sed nihilominus
non omnino reprobanda est opinio Alex. in *d. §. si vir. col. 1.
feribentis, vxorem præcise cogendam stare locationi
mariti, vbi ea locatio facta fuerit per maritum ad modicum
tempus, nempe ad annum: quasi id æquitati conueniat, cū
ea locatio recte ac bona fide facta sit, eandem sententiam
non citato Alex. sequitur Carol. Molin. in *d. q. 22. nu. 92.* quibus
ad stipulatur, quod statim adducemus in locatione rerum
Ecclesiæ facta per prelatum.**

Quid autem contrario dicendum erit, vtrum maritus
teneatur stare locationi factæ per vxorem ante socerum ante
dotis constitutionem? Et gl. in *verb. sequantur. in l. diuor. in prin-
cip. ff. sol. ma. sentit, maritum teneri stare locationi, sicut & vxor
quod refragatur iuri ex ea ratione, qua constat, successore
voluntarium singularem posse à locatione rescire. *d. l. emptio*
ergo cum maritus sit voluntarius, & singularis successor,
poterit colonum expellere, secundum Rom. in *d. l. si filio. §. si
vir. nu. 17.* cuius opinio verior est, vt existimant, & probant
Alex. nu. 28. & Claud. nu. 35. in *d. l. diuortio.* ipsi tamen post Cu-
man. Imol. & Aret. ibi Campeg. *de dote. 2. part. q. 23.* opinionē
gl. admittunt eo casu, quo maritus pacificens dotem sci-
uerit rem sibi promissam dotis titulo, locatam esse. siquidē
consentire locationi visus est & ideo non potest expellere
colonum, nec inquilinum. quod ob autoritatem. gl. in
praxi recipiendum est.*

Quinto, principaliter ad hanc rem conducit inquirere
de locatione facta per prelatum, an & ei successor stare
teneatur in qua quidem controuersia tria proponam, quæ
videntur articulum istum enodare.

Primum, est omnino distinguendum, an prelati res ip-
sius Ecclesiæ, quæ ad dignitatem, & ad sumptus, & alimenta
prelati non pertinent, tanquam bonorum Ecclesiæ admini-
strator, & Ecclesiæ rector, locauerit, an ipsius dignitatis rem-
tatis fructus & redditus ad visum, vestitum, & onera dig-
nitatis spectant, & constituti sunt, in locationem dederit. Pro-
ri etiam specie similis omnino videtur prelati ipsi tunc
res minoris, & pupilli locanti. ex ratione Iurisconsulti in *d.
si tutela. ff. de administrat. tutor.*

Secundum, etiam si Ecclesiæ prelati & rector ad tempus
iure permittunt, res locauerit, nomine tamen proprio, & ad
propriam voluntatem, huic locationi successor stare non te-
netur, imo finitur locatio morte locantis. gl. *communiter re-
cepta in c. vi. ne prelati vices suas. Regal. 9. tit. 17. part. 1. Rotam
nu. 232. Anchar. cons. 16. Paul. Castr. cons. 2. lib. 1. Soc. cons. 32. col.
4. lib. 1. quorum opinio communis est, secundum Socin. cons. 34. lib.
3. & probatur ex eo, quod mortuo rectore, qui locauit, fru-
ctus & redditus ad successorem pertinent, & ei referuntur
*c. præsentis. de offic. ordi. in 6. c. relatum. in secundo. de testam. nec ampli-
us ad defuncti ius attinet. ideo locatio eius morte extin-
guitur. Et præterea siue dicamus rectorem esse usufructuarium,
siue usufructuarium, locatio morte finitur, nec ei tenetur
successor proprietarius stare. *l. si quis domum. §. 1. ff. locat. nec
obstat, quod de vxore dictum est à Iurisconsulto. in d. §. si vir
in quinquennium. quia maritus, dum locat dotales res, est ad-
ministratorem rerum, & successor, nempe vxoris, eandem
opinionem sequitur Abb. in q. 3. incip. *Sempromium. C. leuiss. d. ubi
5. quæ quidem procedit, etiam si successor velit stare loca-
tionem, nam is consensus parum proderit inuito conducto-
re, qui non tenebitur conditioni stare, sicuti probat Abb.
d. dubio 5. Rota d. q. 232. Socin. de cons. 32. lib. 1. & Anan. in d. cap.
vlt. n. 15. idem erit, vbi rector Ecclesiæ qui locauit, beneficio
renunciaverit ante finitam locationem: nam eius successor
non tenebitur stare locationi, quod eleganter respondet
Paul. Castr. cons. 4. lib. 1. & deducitur ex gl. in d. cap. vlt. & commu-
ni opinione, quam etiam sequitur Domin. cons. 17. quibus adde
l. Regiam. 9. tit. 17. part. 1.****

Tertium, in hac quaestione dubitationem habet, quidam
etenim tenent, successorem omnino teneri stare locationi
factæ per prelatum, seu rectorem Ecclesiæ, ipsius Ecclesiæ
nomine, & ad eius commodum, nempe cum redditus rei lo-
cata ad Ecclesiam ipsam pertinent, nō ad ipsum rectorem,
hoc probatur ratione *d. l. tutela.* nam ipse locator rerum Ec-
clesiæ, quæ nō moritur, administrator est legitimus, & ideo
in hac specie opinionē istam asserunt veram esse Anton. in
*d. cap. vlt. Abb. in d. q. 3. dubio 5. Ang. cons. 243. num. 6. Marian. Soc.
cons. 32. col. 2. lib. 1. Alii vero contrariam asserunt, ex illi m-
tes, successorem minime cogi posse, vt probet locationem
à prelato nomine Ecclesiæ factam, nisi si ea vilis sit Ecclesiæ
gl. communiter recepta, secundum Abb. & Anan. *col. 4. in d.
c. vlt. & Soc. cons. 34. lib. 3. col. 3. Rotam nouam d. decis. 232. Sed &
Abb. atq; Anan. mediam probare videntur sententiam, ex
qua censent opinionem gl. quæ communis est, procedere, vbi
non apparet, locationem esse gestam & factam in Ecclesiæ
utilitatem. prima & apparenti ipsius rei consideratione: at
si statim ex ipsa prima & apparenti examinatione contra-
ctus, locatio vilis Ecclesiæ vilis fuerit: Antonij sententia
admittenda est, quemadmodum ipsi opinantur.**

Ego vero considerandum esse reor, eos, qui quest. istam
tractauerunt, vnamini consenti pramittente locationem ad
tempus in ea definitum fieri potuisse per rectorem aut pre-
latum ab aliquo alicuius auctoritate, nā si ea fieri non potuisset,
frustra controuertitur, an successor teneatur stare loca-
tionem, quæ nulla & irrita fuerit. Quod si locatio fieri potuit, &
facta fuit nomine Ecclesiæ ab eo, qui legitimam Ecclesiæ
& eiusdem patrimonij administrationem habet, ego non vi-
deo, qua ratione successor possit à contractu locationis re-
cedere. Prælati enim, vt tutor pupilli, & eiusdem patrimo-
nij, ita est administrator legitimus Ecclesiæ, & rerum ad Ec-
clesiam pertinentium. vnde si res Ecclesiæ locauerit nomine
Ecclesiæ, eiusque negotium gerens, & ipse locationis con-
tractus validus fuerit, successor tenebitur stare locationem,
sicut tenetur tutor, qui alteri tutori in administratione tu-
telæ successit: quam obrē mihi opinio Antonij vera videtur.
Nec refert, sit vilis locatio Ecclesiæ, vel inutilis: nam ad
damnatum effugiendum petere ecclesia poterit in integrum
restitutionem, quæ tunc commode & opportune cooperari,
cum contractus validus est, ipsi tamen Ecclesiæ damnosus.

Ex hoc apparet, locationem mortuo prelato non finire, nec ab eius successore retractari posse, si ea facta fuerit nomine Ecclesie, & ad tempus iure permissum ab eo prelato, qui cum rem locare poterat, vt legitimus administrator rerum Ecclesie, ipsiusque locatae redditus ad Ecclesiam, non ad prelatum, pertineat. nec video quid in hoc casu differat ad prelatum.

Sic sane si rector alicuius hospitalis ad annum tantum electus, ipsius res locauerit ad triennium, vel ad aliud tempus iure permissum, tenebitur successor locationi facta nomine xenodochij & ad eius usum, stare omnino, alioqui fallax esset hæc administrandi potestas.

Idem dicas in rectoribus ciuitatum, vbi ad eorū officium spectat res ciuitatis locare, nam locatio ab eis nomine ciuitatis facta, etiam ad successorem transfuit, sicut & alij contractus.

Agitur vbi locatio rerum Ecclesie a prelato fieri potest, et vbi ipsius locauerit, & ea facta fuerit nomine Ecclesie, vt & facta censetur, in rebus ad ipsam Ecclesiam, non ad prelatum pertinentibus, successor in dignitate licet possit integram restitutionem petere ad lesionem Ecclesie, non poterit iure ordinario a locatione discedere. Non idem erit, si prelatus Ecclesie locauerit rem, cuius redditus non ad Ecclesiam, sed ad ipsum prelatum pertinent. Nam licet nomine Ecclesie locauerit, intelligitur ea locatio sub ea conditione, si ipse prelatus vixerit, & vt effectum habeat, dum ipse prelatus ius habuerit percipiendi redditus illos, hoc etiam dicitur materia subiecta. quod ipse dedico ex notatis per Socin. *consil. 34. libr. 3. colum. 2.* & a me ipso, in *cap. repositi. de testament.*

CAPVT XVI.

Ad quod vsque tempus res Ecclesie locari iure possint.

SYMMARIA.

1. Iure veteri res Ecclesiarum non poterant ad longum tempus alienari, & sic nec ad decennium.
2. Prælatus, qui iurauit non alienare res Ecclesie, periurus non est, etiam si eas locauerit ad longum tempus.
3. Res Ecclesiarum ad cuius locari non possunt.
4. Hodie non licet ultra triennium locare res Ecclesie, etiam cum pacto de reuocanda locatione.
5. De locatio facta ultra tempus permissum, valida sit quoad triennium saltem.
6. Res Ecclesiarum à quibus toto triennio vnicus fructus colligitur, locari possunt ad nouem annos, & inibi de intellectus extraneæ. Pauli 11. & an ea sibi recepta sit.
7. Res Ecclesiarum an possint hypothecæ titulo obligari.
8. Res Ecclesiarum possunt dari in pignus, & alienari ad captiuorū redemptionem, & pauperes alienari.
9. Res Ecclesiarum an possint alienari ad redimendos à publicis excoeribus hos qui ob crimina & scelera in eum statum deueuerunt: & ibidem de eis, qui per luxum in pauperatam incidunt.

Præter multa alia, que in tractatu de rebus Ecclesie non alienandis explicari solent, illud plerumque obuiū est, an simpliciter res ecclesiasticæ locari possint, & ad quot annos, non adhibita iuris Canonici solemnitate? Illud profecto constat, res ecclesiasticæ locari posse ad modicū & breue tempus, text. est in signis in *clement. 1. de reb. eccl. & in c. vlt. ne prelatus vires suas* qui de locatione ad septennium mentionem facit. Ex quo tamen, adiuncta Bernardi interpretatione, Panorm. adnotauit, licere Rectori Ecclesie, & prelatis, fructus sibi ipsius ratione officij, dignitatis & beneficij pertinentes, ad tempus vite ipsorum locare. quod deduci videtur à ratione ipsius constitutionis, que licet de septennio tractet, conuentiones locationis obseruari statuit, idem expressum est Regia l. 9. tit. 1. 7. part. 1. que hæc Panor. adnotationem probat. Sed vere in *d. c. vlt.* non probatur id, cum inibi locatio ad septennium admittatur, & valida censetur conuentione locationis in septem annos, nec vllum verbum sit, quod ad locationem pro vite tempore referri possit, & ideo contrarium potius placet Ananij *numer. 7.* & est maxime conueniens aliorum Dd. interpretationi, sicuti statim ostendemus.

Locatio autem rerū Ecclesie ad longū tempus expressim prohibetur in *d. c. lon. 1. & in c. nulli. de reb. eccl. & licet alius arbitrio iudicis desiniri debeat hæc dubitatio, quod sit longum tempus, hæc tamen in re locatio ad decennium dicitur ad longū tempus, & idio prohibita est, nisi premitantur solennia, que ad alienationē requiruntur. gloss. Card. Mol. & alij in *d. c. lon. 1. in verb. locaciones.* Abb. in *c. vestra. de locat.**

& in c. 3. num. 9. vi. l. ite penden. idem Lap. alleg. So. Alex. cons. 17. lib. 4. Dec. cons. 142. num. 3. quorum opinio communis est, secundum Abb. in *d. c. vlt. col. 1. ne prelatus vires suas.* Dec. cons. 204. Barb. in *rab. de reb. eccl. in 52. Soc. cons. 32. lib. 1. col. 1.* & probatur in *l. vlt. ff. si ager veget. iuncta gl. ibi. & in l. sine præstatione ff. de pen. Bartol. in l. 1. §. quod autem ff. de superficie. Bal. in l. inuenimus in 2. col. 3. de sacrosan. ecclie. fatentur item hanc opinionem communem esse, Bart. in *d. §. quod autem in 1. & Paul. Cast. cons. 24. li. 1. & id verum est, etiā si expresse agatur in locatione ad longum tempus, quod nullum transferatur dominium, quia commoditas fructuū, quæ ad longum tempus transfertur, pro vera habetur alienatione in materia prohibita ad euitandam fraudem. ex Bal. in *auth. hoc ius. 1. col. Fabian. de emptione, in 4. q. prin. q. vlt.* Carol. Molin. in *consuet. Paris. §. 41. q. 8.***

Ex quo apparet, an vera sit opinio gloss. in *l. cod. cilli. §. institutio. ff. de legat. 2.* que asseuerat, prohibitum rem aliquam alienare, posse etiam ad centum annos locare, quam dicit singul. esse Bal. Nouel. *de dote. 7. part. priuileg. 1. colum. pen.* nam locatio, quæ ad decennium fit, quequid Accurs. scripserit, prohibita censetur, & alienatio dicitur, cum ex ea dominium vtile transferatur. *l. 1. & 2. ff. si ager veget. Dyn. Bart. & alij per text. & ibi, in l. 1. §. quod autem au. ff. de superficie. Freder. cons. 123. Salyc. in l. vlt. C. de reb. alien. non alien. col. vlt.* quam obrem fallum est, quod Accurs. in *d. §. institutio.* notauit ex gloss. in *l. vlt. C. de pact. pign. & ibi Bal. & eodem in *auth. hoc ius portectum. C. de sacrosanct. ecclie. Paul. Cast. in l. manumissiones. ff. de iustit. & iur. Alex. in l. filius. §. vlt. ff. solut. matrim. & est contra glo. in *d. §. institutio. communis opinio, vt fatentur Bart. ibi. Alexand. in l. domos. §. vlt. colum. vltim. ff. de legat. 1. Dec. in d. cons. 204. & constat euidenter ex traditis latissime ab Andrea Tiraquell. *l. b. 1. de retract. §. 1. gloss. 14. num. 79.* & ex his, quæ modo adduximus post gloss. in *d. clement. 1.****

Hinc etiam examinari poterit, quod Calder. scripsit in *c. cum contingat. de iureiur. asserens, non esse periculum prælatum, qui iurauit non alienare res Ecclesie, etiam si eas locauerit ad decem vel viginti annos. id etenim iure non procedit, siquidem locatio rerum Ecclesie ad longum tempus, & sic ad decennium prohibita est, sicuti & alienatio. quod præter alios expressim aduertit Bald. in *cap. 1. in princip. colum. penult. de his qui feud. d. ar. poss. scribens, in prohibitione alienationis rerū Ecclesie facta prelatis, appellatione alienationis contineri locationem ad decennium. Nam & proprie alienat, qui vtile dominium transfert. Bald. post gl. ibi, in *cap. 1. §. noui verè per quos fiat inuest. Bal. idem in c. 1. §. aut si libellario. quib. mod. feud. a. mit. quam obrem in specie Calderini sententiam reprobat Abb. in *c. intellecto. de iureiur. and. colum. vlt.* Ego vero etiam censent rem hanc dubiam esse, non auderem à Calderino dissentire, ac potius à crimine periurij liberum & immunem esse prælatum iudicarem. Fateor sane prohibitam esse locationem rerum Ecclesie ad longum tempus, & prohibita alienatione, prohibitam teneri cōductionem istam & locationem. id tamen verum est improprie, & ex lata dictionis significatione, *l. si fundum. ff. de fundo dotali. l. alienatum non proprie. ff. de verbo. signific. l. non alien. ff. de regul. iur. l. item si res. §. sunt & alia. ff. de alien. iudic. mut. caus. fact. quibus constat, conditionem etiam ad longum tempus non esse propriam alienationem, vnde maritus, qui non potest rem dotalem alienare, poterit eam locare etiam in longum tempus, auctore Bal. Nouel. *de dote. 7. part. priuileg. 1. colum. penult.* Et licet plerumque ob latam dictionis significationem res prohibita alienari, ad longum tempus locari non possit, hæc tamen impropria significatio accipienda est ad hoc, vt contractus non teneat, non ad pœnam infligendam locanti. Bal. in *l. voluntas. col. vlt. C. de sider. cōmiss. præsertim ad periurium deprehendendum, & eius pœnam: cum iuramentum stricte sit intelligendum, iuxta proprium verborum sensum. cap. ad nostram. in 1. d. de iureiur. Panorm. in *cap. ex parte. in 2. de cleric. non resid. text. singul. in cap. clericus. de iureiur. hac profecto ratione existimo defendi iure posse Cald. opinionem, ex qua prælatus, qui iurauit non alienare res Ecclesie, si eas locauerit ad longum tempus, per pœnam officio rectoris & administratoris vtitur, periurus tamen non est. Ex hoc dubia est apud me Alex. responsio in *cons. 119. lib. 3. scribentis, pœnam priuationis constituta contra emphyteutam alienatorem irrequisito domino. l. vlt. C. de iure emphyteut. etiam obtinere aduersus emphyteutam locantem ad longum tempus. idem Ias. lib. num. 112. id etenim saltem quoad pœnam fallum est, quod Carol. Molin. arbitratur in *schol. ad Alexand.********